

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo čtyřicet

Jeff Pippenger

2026-02-03

Číslo čtyřicet

Petr se symbolicky nacházel v Cesareji Filipově ve třetí hodině, na své cestě do Cesareje Přímořské a k deváté hodině. Podle Matouše a Marka byli o šest dní později Petr, Jakub a Jan na Hoře proměnění. Lukáš říká osm dní, mezi Paniem a Horou. Od bran pekla, v Cesareji Filipově, až ke smrti kříže, se zastavením po cestě na Hoře proměnění. Tři kroky od Pania k nedělnímu zákonu. Cesareja na počátku, Hora uprostřed a Cesareja na konci. Peklo na počátku, smrt na konci, s Boží slávou uprostřed. Alfa vzpoura představovaná branami pekla a omega vzpoura představovaná smrtí Syna Božího.

Cesarea Filipova je základem, neboť právě tam Kristus označil Skálu, na níž vybuduje svou církev. Hora proměnění je druhým krokem, kde je chrám dokončen a položen vrcholový kámen. Poté následoval třetí krok soudu na kříži.

I řekl jim: Amen, pravím vám, že jsou někteří z těch, kteří zde stojí, kteří neokusí smrti, dokud neuvidí království Boží přicházet v moci. A po šesti dnech bere Ježíš s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvádí je samotné na vysokou horu do ústraní; a byl před nimi proměněn. Jeho roucho se rozzářilo a bylo náramně bílé jako sníh, jak je žádný bělič na zemi nedovede vybělit. I ukázal se jim Eliáš s Mojžíšem; a rozmlouvali s Ježíšem.

Petr odpověděl a řekl Ježíšovi: Mistře, je pro nás dobré být zde; postavme tedy tři stánky: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.

Nevěděl totiž, co by řekl; neboť byli velmi ustrašeni. I zastínil je oblak, a z oblaku zazněl hlas: Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte. A hned, když se rozhlédli kolem sebe, neviděli již nikoho, leč samého Ježíše s sebou. Když pak sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. A uchovali to slovo v sobě a rozmlouvali mezi sebou o tom, co znamená vstát z mrtvých. Marek 9,1–10.

Na hoře Petr navrhuje postavit stánek pro Mojžíše, Krista a Eliáše.

„Mojžíš prošel smrtí, avšak Michael sestoupil a dal mu život dříve, než jeho tělo spatřilo porušení. Satan se snažil zadržet tělo a nárokoval si je jako své; ale Michael Mojžíše vzkřísil a vzal jej do nebe. Satan hoře brojil proti Bohu a obviňoval Ho z nespravedlnosti, že dopustil, aby mu byla jeho kořist odňata; Kristus však svého protivníka nepokáral, ačkoli to bylo skrze jeho pokušení, že služebník Boží padl. V tichosti jej odkázal na svého Otce slovy: „Pán ti vynadej.““

„Ježíš svým učedníkům řekl, že někteří z těch, kteří stojí s Ním, neokusí smrti, dokud neuvidí království Boží přicházet v moci. Při proměnění na hoře bylo toto zaslíbení naplněno. Ježíšova

tvář tam byla proměněna a zářila jako slunce. Jeho roucho bylo bílé a oslnivě lesklé. Mojžíš byl přítomen, aby představoval ty, kteří budou při druhém Ježíšově příchodu vzkříšeni z mrtvých. A Eliáš, jenž byl vzat, aniž okusil smrti, představoval ty, kteří budou při Kristově druhém příchodu proměněni k nesmrtelnosti a budou vzati do nebe, aniž okusí smrti. Učedníci s úžasem a bázní spatřili velebnost Ježíše i oblak, který je zastínil, a slyšeli hlas Boží v strašlivé velebnosti, jak praví: „Toto jest můj milovaný Syn; Jeho poslouchejte.“ Early Writings, 164.

Hora Proměnění označuje tři stánky. Stánek Mojžíšův na počátku starověkého Izraele, stánek Kristův, představovaný Jeho vtělením, a stánek, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc, představovaný Eliášem. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou ti, kteří neokusí smrti, dokud nespátří druhý příchod Krista. Hora označuje okamžik, kdy je na sto čtyřicet čtyři tisíc vtiskována pečeť.

Stánek sto čtyřiceti čtyř tisíc je vztyčen při antitypickém svátku stánků. Hora označuje ty, kteří neokusí smrti, a předkládá tři svědky, že když spatří slávu Boží na hoře, je to antitypický svátek stánků.

Jsou vztyčováni jako Eliášův stánek, který se začal znovu budovat v roce 2023, kdy byli vzkříšeni jak Mojžíš, tak Eliáš. Nejprve byl položen základ, totiž jediný základ, který může být položen, a tím základem je Kristus, úhelný a základní kámen. Poté je položen vrcholový kámen, který představuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, jak je znázorněno na hoře Proměnění. Na této hoře Petr, Jakub a Jan představují ty, kteří skutečně neokusí smrti. Petr později zaznamenal, že královské kněžstvo jsou ti, kteří okusili, že Pán je dobrý, a kteří byli duchovním domem. Okusili život, a proto neokusí smrti.

Jestliže jste okusili, že Pán je milostivý. K němu přistupujte jako k živému kameni, který lidé sice zavrhli, ale který je u Boha vyvolený a drahocenný. I vy sami jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto je také v Písmu obsaženo: Hle, kladu na Sionu kámen úhelný, vyvolený, drahocenný; a kdo v něho věří, nebude zahanben. 1 Petr 2,3–6.

Slovo přeložené jako „zahanbeni“ znamená „stydět se“. Ostatek je zastoupen Petrem a jeho radost je postavena do protikladu k těm, kdo odmítli poselství pozdního deště. Jedním z klíčů ke sto čtyřiceti čtyřem tisícům, neboť Petrovi byly dány „klíče“ království, je „hlavní kámen úhelný“, který byl položen na Sionu. Tento kámen je podivuhodný v očích spravedlivých a kamenem úrazu pro opilce Efraimovy.

Kámen, který stavitelé zavrhli, se stal kamenem úhelným. Toto se stalo od Hospodina; je to podivuhodné v našich očích. Žalmy 118,22.23.

Ježíš se k těmto veršům vyjádřil v závěru podobenství o vinici.

Ježíš jim řekl: Což jste nikdy nečetli v Písmech: Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným; stalo se to od Pána a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na tento kámen, bude rozdrcen; ale na koho on padne, toho rozdrtí v prach. Když pak velekněží a farizeové uslyšeli jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Když se ho však snažili

zmocnit, báli se zástupu, protože ho pokládali za proroka. Matouš 21,42–46.

Kdokoli přijme základní poselství, bude zlomen, neboť tou Skálou je Kristus a dílem evangelia je pokořit člověka až do prachu.

„Co je ospravedlnění z víry? Je to Boží dílo, které skládá lidskou slávu do prachu a činí pro člověka to, co není v jeho moci učinit pro sebe samého. Když lidé uvidí svou vlastní nicotnost, jsou připraveni být oděni Kristovou spravedlností. Když začnou po celý den chválit a vyvyšovat Boha, tehdy se pohledem proměňují v týž obraz. Co je znovuzrození? Je to zjevení člověku, jaká je jeho vlastní skutečná přirozenost, že sám v sobě je bezcenný.“ Manuscript Releases, svazek 20, 117.

Kdokoli zavrhuje základní kámen, bude zničen, jak tomu bylo ve starověkém Izraeli v naplnění Ježíšova použití podobenství o vinici. Židé zavrhli Krista a zavrhli také Mojžíše, neboť kdyby byli věřili Mojžíšovi, byli by věřili i Kristu. Zavrhli Boží zákon a jako učení předkládali lidská přikázání. Kristus, Mojžíš i Zákon jsou symboly základů a Kristus je jediný základ, který může být položen; avšak Kristus jako základ je znázorněn mnoha symboly. Mojžíš i Zákon jsou oba doklady této skutečnosti. Kristus je jediný základ, avšak to znamená pouze to, že ostatní základy v Jeho prorockém Slově jsou jednoduše symboly některého aspektu Jeho charakteru.

Neboť nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. 1. Korinským 3,11.

Ježíš je Slovo, a jako takový pravidla obsažená v Jeho Slově představují Jeho samého. Proto sestra Whiteová zaznamenává, že Desatero přikázání je přepisem Kristova charakteru. On je První i Poslední, a je-li takto znázorněn, ukazuje to, že Kristus vždy zobrazuje konec věci spolu s jejím počátkem. Jako Slovo je také „Pravda“ a pravda je prorockou osnovou. Je Lvem z pokolení Judova, když zapečetňuje a odpečetňuje své Slovo. Je také úhelným kamenem, který se stává vrcholovým kamenem. Úhelný kámen je prostě znázorněním Jeho samého jako základu, anebo prvního písmene hebrejského slova „pravda“. Vrcholový kámen je korunujícím dílem na chrámu, a když je uveden do souladu s osnovou pravdy, je vrcholový kámen dvaadvacetkrát mocnější než úhelný kámen. Co je podivuhodné v očích těch, kteří okusili, že Pán je dobrý, je to, jak zásady osnovy pravdy, uvedené do souladu s úhelným a vrcholovým kamenem, označují jeden z prorockých klíčů, které byly dány Petrovi.

První písmeno alfa je jedna, avšak poslední písmeno omega je dvacet dva. Millerovy klenoty září jako slunce, avšak když muž se smetákem na nečistotu ty klenoty sestavil, byly desetkrát jasnější. Poznání, že konec prorocké linie je tentýž, avšak mocnější než počátek prorockých linií, je „podivuhodné“. Je to prvek Kristova charakteru; je to jeden z klíčů daných Petrovi, aby svázal sto čtyřicet čtyři tisíc.

Petrovo „duchovní stavení“ je schránkou ze snu Williama Millera a také Malachiášovou zásobárnou desátků a obětních darů. Když se otevřou nebeská okna, jedna skupina je vyvržena z místnosti a druhá skupina je uvržena do schránky a obdrží bílé lněné roucho vítězné Boží církve.

„Slavnostně a veřejně se judský lid zavázal poslouchat Boží zákon. Když však byl vliv Ezdráše a Nehemiáše na čas odňat, mnozí od Hospodina odpadli. Nehemiáš se vrátil do Persie. Během jeho nepřítomnosti v Jeruzalémě se vloudila zla, která hrozila zkazit národ. Modláři si ve městě nejen získali oporu, ale svou přítomností poskvrnili i samé prostory chrámu. Prostřednictvím smíšeného manželství vzniklo přátelské spojení mezi veleknězem Eljášibem a Tóbijášem Amóncem, úhlavním nepřítelem Izraele. V důsledku tohoto nesvatého svazku dovolil Eljášib Tóbijášovi obývat místnost přiléhající k chrámu, která byla dosud užívána jako skladiště desátků a darů lidu.“

„Pro krutost a věrolomnost Ammonitů a Moábců vůči Izraeli Bůh skrze Mojžíše prohlásil, že mají být navždy vyloučeni ze shromáždění Jeho lidu. Viz Deuteronomium 23,3–6. Na vzdor tomuto slovu velekněz vyhodil obětní dary uložené v komoře Božího domu, aby učinil místo tomuto představiteli zavrženého národa. Větší pohrdání Bohem nemohlo být projeveno než tím, že byla taková přízeň udělena tomuto nepříteli Boha a Jeho pravdy.“

„Po návratu z Persie se Nehemjáš dozvěděl o této troufalé profanaci a neprodleně učinil opatření, aby vetřelce vypudil. ‚Velice mne to zarmoutilo,‘ prohlašuje; ‚proto jsem vyházel z komory všechno Tobijášovo domácí vybavení. Potom jsem rozkázal, aby komory vyčistili; a znovu jsem tam přinesl nádoby domu Božího spolu s obětním darem a kadidlem.“

„Nejenže byl chrám znesvěcen, ale dary byly také zneužity. To vedlo k ochabnutí štědrosti lidu. Ztratili svou horlivost a vroucnost a zdráhali se odvádět své desátky. Pokladnice Hospodinova domu byly zásobovány jen nedostatečně; mnozí ze zpěváků i z dalších, kteří byli zaměstnáni při chrámové službě, protože nedostávali dostatečnou podporu, opustili Boží dílo, aby pracovali jinde.“

„Nehemjáš se pustil do práce, aby napravil tato zneužití. Shromáždil ty, kteří opustili službu domu Hospodinova, ‚a postavil je na jejich místo‘. Tím v lidu vzbudil důvěru a celé Judsko přinášelo ‚desátek z obilí a z moštu a z oleje‘. Muži, ‚kteří byli pokládáni za věrné‘, byli ustanoveni ‚správcí nad sklady‘ a ‚jejich úkolem bylo rozdělovat jejich bratřím‘.“ Proroci a králové, 669, 670.

Když Nehemiáš „vyvrhl Tóbijáše“, předobrazoval tím Krista, který vyhnal penězoměnce z téhož chrámu. Nešlo pouze o chrám, nýbrž o samotnou místnost v chrámu, kde byly ukládány desátky. Když Eljakím Filadelfský nahradil Šebnu Laodicejského, byl Šebna správcem pokladu, jenž byl vyvržen do daleké země.

Toto praví Panovník, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k tomuto správci, totiž k Šebnovi, který je nad domem, a řekni: Co tu máš? A koho tu máš, že sis zde vytesal hrobku, jako ten, kdo si vysoko vytesává hrobku a v skále si vyhlubuje příbytek? Hle, Hospodin tě prudce odvrhne do zajetí a jistě tě zahalí. Jistě tě prudce stočí a zmítne tebou jako míčem do širé země; tam zemřeš a tam budou vozy tvé slávy hanbou domu tvého pána. A vyženu tě z tvého místa a z tvého postavení tě strhne dolů.

I stane se v onen den, že povolám svého služebníka Eljakíma, syna Chilkijášova. Obleču jej tvým rouchem, upevním jej tvým pásem a svěřím tvou vládu do jeho ruky; a bude otcem obyvatelům Jeruzaléma i domu Judovu. A klíč domu Davidova vložím na jeho rameno; otevře,

a nikdo nezavře, zavře, a nikdo neotevře.

A připevní jej jako hřeb na pevném místě; a bude trůnem slávy pro dům svého otce. A zavěsí na něj všechnu slávu domu jeho otce, potomstvo i výhonky, všechny nádoby malé hodnoty, od nádob pohárů až po všechny nádoby džbánů. V onen den, praví Hospodin zástupů, bude hřeb, který je připevněn na pevném místě, odstraněn, bude odťat a padne; a břemeno, které na něm bylo, bude odříznuto, neboť Hospodin promluvil. Izajáš 22,15–22.

V den, kdy je Šebna, pošetilý Laodicejský, vyvržen, je Eljakímovi svěřena vláda nad vítěznou církví. Když Kristus očišťuje chrám sto čtyřiceti čtyř tisíců od suti, která zakryla vzácné drahokamy, ukazuje, že by „přikryl“ ty, kdo jsou představeni Šebnou. Dříve než byla otevřena nebeská okna, byly drahokamy přikryty suti, a když je suť vyvržena, je pak sama přikryta hanbou. Sen Williama Millera ztotožňuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíců.

Schránka je Malachiášovou zásobárnou, Petrovým duchovním domem a Eliášovým stánkem, který si Petr přál postavit. Muž se smetáčkem na prach znázorňuje zapečetění sto čtyřiačtyřiceti tisíc, když vhazuje klenoty do schránky. Malachiáš označuje zkoušku, která dokazuje, že se Boží lid k Němu skutečně navrátil.

Tehdy ti, kteří se bojí Hospodina, rozmlouvali spolu; a Hospodin naslouchal a slyšel to, a byla před ním zapsána pamětní kniha pro ty, kteří se bojí Hospodina a myslí na jeho jméno. A budou moji, praví Hospodin zástupů, v den, kdy učiním své klenoty; a ušetřím je, jako člověk šetří svého vlastního syna, který mu slouží. Tehdy se navrátíte a rozeznáte mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu neslouží. Malachiáš 3,16–18.

Návrat je v tomto úseku klíčovým slovem, neboť Bůh vyzývá svůj lid, aby se k Němu navrátil, ale také tento lid vybízí, aby Ho vyzkoušel tím, že navrátí desátky a oběti; a přijde také čas, kdy se spravedliví „navrátí“ a tím budou „rozlišovat“ mezi moudrými a pošetilými. Ti, kdo se báli Hospodina a kdo přemýšleli o Jeho jménu, jsou těmi, kdo mají být znamením sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Bázeň před Hospodinem je první zkouškou, takže když verš šestnáctý říká: „Tehdy ti, kdo se báli Hospodina,“ odkazuje zpět do prorockého vyprávění.

Vaše slova byla proti mně tvrdá, praví Hospodin. Vy však říkáte: Co jsme proti tobě mluvili? Řekli jste: Sloužit Bohu je marné; a jaký užitek z toho máme, že jsme zachovávali jeho ustanovení a že jsme chodili zarmouceně před Hospodinem zástupů? A nyní nazýváme pyšné šťastnými; ano, i ti, kdo páchají ničemnost, bývají povyšováni; ano, i ti, kdo pokoušejí Boha, bývají vysvobozeni. Malachiáš 3,13–15.

Malachi říká: „a nyní nazýváme pyšné šťastnými.“ O opilcích Efraimových se mluví jako o „koruně pýchy“ a jsou šťastni, když se domnívají, že Mojžíš a Eliáš, ti dva proroci, kteří je trápili, jsou mrtvi. Byli tak šťastni, že si navzájem posílali dary.

A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. A lidé z kmenů a pokolení i jazyků a národů budou hledět na jejich mrtvá těla po tři a půl dne a nedopustí, aby jejich mrtvá těla byla uložena do

hrobů. A obyvatelé země se budou nad nimi radovat a veselit a budou si navzájem posílat dary, protože tito dva proroci trápili obyvatele země. Zjevení 11,8–10.

Pyšní jsou šťastni od 18. července 2020 až do roku 2023. Dne 18. července 2020 bylo poselství „tvrdé“ proti „Hospodinu“. Dne 18. července 2020 jsme nerozpoznali, jak strašlivě jsme mluvili proti Bohu a Jeho Slovu. Zklamání jsme vstoupili do doby prodlévání, jak ji představuje nářek: „Marné jest sloužiti Bohu; a jaký zisk máme z toho, že jsme ostříhali jeho ustanovení a že jsme chodili zarmoucení před Hospodinem zástupů?“ To je paralelou k Jeremjášovu nářku, když znázorňuje první zklamání.

Nesedával jsem v shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; sedával jsem osaměle pro tvou ruku, neboť jsi mne naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, takže odmítá být zhojena? Budeš mi snad docela jako klamný potok, jako vody, které vysychají? Jeremjáš 15,17.18.

Naše slova byla troufalá v souvislosti s předpovědí 18. července 2020 a tehdy jsme nevěděli, jak těžce jsme se vzbouřili. V době zklamání již probíhala doba prodlení, zatímco jedna skupina truchlila a druhá se radovala. V této souvislosti Malachiáš uvádí:

Tehdy ti, kdo se báli Hospodina, rozmlouvali mezi sebou; a Hospodin naslouchal a slyšel to, a byla před ním zapsána pamětní kniha pro ty, kdo se báli Hospodina a kdo rozjímali o jeho jménu. A budou moji, praví Hospodin zástupů, v ten den, kdy si shromáždím své klenoty; a ušetřím je, jako člověk šetří svého vlastního syna, který mu slouží.

Tehdy se navrátíte a rozlišíte mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo mu neslouží. Malachiáš 3,16–18.

V roce 2024 přišla základní zkouška, znázorněná jako bázeň Hospodinova. V této zkoušce se projeví dvě třídy a skupina, z níž se tyto dvě třídy skládaly, spolu po celé tři a půl dne často rozmlouvala na pravidelných setkáních přes Zoom. Hospodin naslouchal jejich rozpravám. Třída, která se bála Hospodina, přemítala o Jeho jménu; Palmoni, Lev z pokolení Judova, Alfa i Omega, Pravda, Slovo, Podivuhodný Jazykovědec, úhelný a vrcholový kámen, Beránek, nebeský Velekněz, Chrám, Skála. Ti, kdo byli zapsáni do té knihy, mají být klenoty na koruně představující korouhev království slávy. Když tyto klenoty sestaví, tehdy se vrátí a rozliší mezi spravedlivým a bezbožným. Když vloží klenoty do schránky, tehdy se rozpozná, kdo je pošetilý a kdo moudrý.

Malachiáš zaznamenává:

Navraťte se ke mně, a já se navrátím k vám,

Ale vy jste řekli: V čem se máme navrátit?

Přineste všechny desátky do skladu, aby byl pokrm v mém domě, a nyní mě tímto vyzkoušejte, praví Hospodin zástupů, zda vám neotevřu nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání, že pro ně nebude dost místa.

Skladiště je schránka a desátky jsou moudré panny. Skladiště je Boží slovo vložené do nového rámce pravdy. Drahokamy, které jsou ukládány do té schránky, jsou pravdy spojené s poselstvím

Půlnočního volání. Desátky byly uchovávány v určité místnosti chrámu, jak je to uvedeno při Nehemjášově očistění. Schránka a skladiště, neboli Petrova duchovního domu, představují Boží chrám a drahokamy představují lidské chrámy, které jsou spojeny s Božstvím ve skryší Nejvyššího. Lidské posly nelze oddělit od božského poselství. Drahokamy jsou jak Božími posly, tak i poselstvím, které zvěstují. Inspirace často ztotožňuje poselství a posla jako celek.

„Bůh povolal svou církev v této době, stejně jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví a od světa, aby je přivedl do posvátné blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy proroctví pro tento čas. Jako svatá zjevení svěřená starověkému Izraeli, i toto je svatá důvěra, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako Jeho nástroj, aby zaznívalo varování po celé délce i šíří země. Kristus prohlašuje svým následovníkům: ‚Vy jste světlo světa.‘ Ke každé duši, která přijímá Ježíše, promlouvá kříž Kalvárie: ‚Pohled na cenu duše: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.“‘ Nesmí být dovoleno, aby této práci cokoli překáželo. Je to nade vše důležité dílo pro tento čas; svým dosahem má sahat až do věčnosti. Láska, kterou Ježíš projevil k lidským duším v oběti, kterou přinesl pro jejich vykoupení, bude podněcovat všechny Jeho následovníky.“ Testimonies, svazek 5, 455.

V příštím článku začneme tyto pojmy spojovat v jeden celek.

„Během posledních padesáti let svého života jsem měla vzácné příležitosti získat zkušenost. Měla jsem zkušenost s poselstvím prvního, druhého i třetího anděla. Andělé jsou znázornění, jak letí prostředkem nebe, zvěstují světu poselství varování a mají přímý vztah k lidu žijícímu v posledních dnech dějin této země. Nikdo neslyší hlas těchto andělů, neboť jsou symbolem představujícím Boží lid, který působí v souladu s nebeským vesmírem. Muži a ženy, osvícení Duchem Božím a posvěcení skrze pravdu, hlásají tato tři poselství v jejich pořadí.

„Měla jsem účast v tomto slavnostním díle. Téměř celá má křesťanská zkušenost je s ním protkána. Jsou nyní naživu ti, jejichž zkušenost je podobná té mé. Rozpoznali pravdu, rozvíjející se pro tuto dobu; drželi krok s velkým Vůdcem, Velitelem Hospodinova zástupu.

„Při hlásání těchto poselství se naplnilo každé jednotlivé určení proroctví. Ti, kdo měli výsadu podílet se na zvěstování těchto poselství, získali zkušenost, která má pro ně nejvyšší cenu; a nyní, když se nacházíme uprostřed nebezpečí těchto posledních dnů, kdy bude ze všech stran slyšet hlasy říkající: ‚Zde je Kristus,‘ ‚zde je pravda,‘ zatímco snahou mnohých je podkopat základ naší víry, který nás vyvedl z církví i ze světa, abychom stáli ve světě jako zvláštní lid, bude naše svědectví, podobně jako Janovo, znít:“

„To, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, o Slovu života; ... co jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy měli společenství s námi.“

„Vydávám svědectví o tom, co jsem viděl, co jsem slyšel, čeho se mé ruce dotýkaly o Slovu života. A vím, že toto svědectví je od Otce i od Syna. Viděli jsme a dosvědčujeme, že předkládání pravdy provázela moc Ducha svatého, varující perem i hlasem a podávající poselství v jejich pořadí. Popírat toto dílo by znamenalo popírat Ducha svatého a postavilo by

nás to do společnosti těch, kdo odpadli od víry a dávají sluch svodným duchům.“

„Nepřítel uvede do pohybu vše, aby vykořenil důvěru věřících v pilíře naší víry, v poselství minulosti, která nás postavila na vyvýšenou platformu věčné pravdy a která ustavila dílo a dala mu jeho ráz. Pán, Bůh Izraele, vedl svůj lid a odhaloval mu pravdu nebeského původu. Jeho hlas byl slyšen a stále je slyšet, jak praví: Jděte vpřed od síly k síle, od milosti k milosti, od slávy k slávě. Dílo sílí a rozšiřuje se, neboť Pán, Bůh Izraele, je obranou svého lidu.“

„Ti, kdo se pravdy drží jen teoreticky, jakoby konečky prstů, kdo neuvedli její zásady do vnitřní svatyně duše, nýbrž podrželi životně důležitou pravdu ve vnějším nádvoří, neuvidí nic posvátného v minulých dějinách tohoto lidu, které z něj učinily to, čím je, a ustanovily jej za horlivé, rozhodné, misijně působící pracovníky ve světě.

„Pravda pro tuto dobu je drahocenná, avšak ti, jejichž srdce nebyla zlomena pádem na skálu, Krista Ježíše, neuvidí ani nepochopí, co je pravda. Přijmou to, co lahodí jejich představám, a začnou budovat jiný základ než ten, který byl položen. Budou lichotit své vlastní ješitnosti a sebeúctě v domnění, že jsou schopni odstranit pilíře naší víry a nahradit je pilíři, které sami vymysleli.

„Tak tomu bude po celou dobu, dokud bude trvat čas. Každý, kdo byl pečlivým studentem Bible, uvidí a pochopí vážné postavení těch, kdo žijí v závěrečných výjevech dějin této země. Pocítí svou vlastní nedostatečnost a slabost a učiní svou prvořadou záležitostí mít nejen formu zbožnosti, nýbrž živé spojení s Bohem. Nebudou se odvažovat spočinout, dokud v nich nebude utvořen Kristus, naděje slávy. Já zemře; pýcha bude z duše vypuzena a budou mít Kristovu tichost a mírnost.“ Notebook Leaflets, 60, 61.